

Abstrakt:

Tato bakalářská práce se zaměří na čtyři díla české literatury, ve kterých se objevuje specifická narativní strategie vypravěče (resp. autora), jenž se projevuje jako nespolehlivý. Jde o povídku Karla Čapka Šlěpěj (poprvé knižně vyšla 1917 v Božích mukách), povídku Richarda Weinerja Prázdná židle (poprvé v roce 1919 v knize Škleb), román Ladislava Fukse Myši Natálie Mooshabrové (poprvé 1971) a román Milana Kundery Nesmrtelnost (poprvé francouzsky 1990, česky 1993). Rozdílnost historického kontextu vzniku těchto děl umožní hlubší vzájemnou komparaci různých modů „spolehlivého“ a „nespolehlivého“ vypravěče.